

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 19. lutego 1908.

Treść: № (30—33.) 30. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia sądu przemysłowego w Tryeście. — 31. Rozporządzenie, którem wy daje się postanowienia kompetencyjne co do prowadzenia ksiąg gruntowych i co do spraw egzekucyjnych z powodu zmienionej dolno-austryacką ustawą krajową z dnia 28. grudnia 1904., odgraniczenia dzielnic wiedeńskich. — 32. Rozporządzenie, dotyczące wydania nowych znaczków dziennikarskich. — 33. Ustawa dotycząca przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 8. lutego 1897. o rozciągnięciu czasowego uwolnienia od podatku domowo-czynszowego dla przebudowań, które z publicznych względów uzdrowotnienia lub ruchu będą przedsięwzięte na obszarze gminy miasta Gracu.

30.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 4. lutego 1908.,

dotyczące utworzenia sądu przemysłowego w Tryeście.

Na zasadzie §§ 2. i 3. ustawy z dnia 27. listopada 1896., Dz. u. p. Nr. 218., wprowadzającej w życie sądy przemysłowe i sądownictwo w sporach, wynikających ze stosunku pracy, nauki i płacy w przemyśle, rozporządza się co następuje:

§ 1.

Dnia 1. czerwca 1908. rozpocząć ma czynności swoje sąd przemysłowy w Tryeście, utworzony na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896., Dz. u. p. Nr. 218.

Ten sąd przemysłowy nosi nazwę: „C. k. Sąd przemysłowy w Tryeście“. Pieczęć urzędowa sądu przemysłowego mieści w sobie orła cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji, wyznaczony w ustawie z dnia 27. listopada 1896., Dz. u. p.

Nr. 218., oraz jako sąd odwoławczy występować ma w sprawach tego sądu przemysłowego c. k. Sąd krajowy w Tryeście.

§ 2.

Miejscowa właściwość Sądu przemysłowego w Tryeście rozciąga się na okrąg c. k. Sądu powiatowego tryesteńskiego.

§ 3.

Rzeczowa właściwość Sądu przemysłowego w Tryeście rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa, wymienione w § 1., ustępie 2. ustawy o sądach przemysłowych i znajdujące się w okręgu sądu przemysłowego, z wyjątkiem kolei żelaznych.

Termin, od którego sąd przemysłowy uzyska rzeczową właściwość względem kolei żelaznych, wyznaczony będzie osobnem rozporządzeniem.

§ 4.

Liczbę asesorów Sądu przemysłowego w Tryeście ustanawia się na 64, liczbę zastępców na 36., a liczbę asesorów sądu odwoławczego w sporach przemysłowych (§ 31., ustęp 3. ustawy o sądach przemysłowych) na 12.

§ 5.

Asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów sądu odwoławczego wybierać

należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsiębiorstw przemysłowych w stosunku, który wynika z podziału niżej zamieszczonego.

Wydanie zarządzeń potrzebnych na przypadek, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorjalnie oddzielonych, pozostawia się c. k. Namiestnictwu w Tryeście.

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych do odbycia wyborów i ogólną ilość asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów sądu odwoławczego, którą każda grupa wybrać ma po polowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się jak następuje:

Grupa I.

Wszystkie przedsiębiorstwa wielkie z wyjątkiem handlowych:

24 asesorów	} sądu przemysłowego,
12 zastępców	
4 asesorów sądu odwoławczego.	

Grupa II.

Wszystkie przedsiębiorstwa drobne z wyjątkiem handlowych:

28 asesorów	} sądu przemysłowego,
16 zastępców	
4 asesorów sądu odwoławczego.	

Grupa III.

Wszystkie przedsiębiorstwa handlowe:

12 asesorów	} sądu przemysłowego,
8 zastępców	
4 asesorów sądu odwoławczego.	

Za przedsiębiorstwo wielkie w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważać należy te przedsiębiorstwa, którym wymierzono rocznie więcej jak 300 koron powszechnego podatku zarobkowego. Przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego składania rachunków, zaliczać należy do przedsiębiorstw wielkich.

§ 6.

Zwrot wydatków w gotówce (§ 13. ustawy o sądach przemysłowych) przyznawać należy asesorom sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież asesorom sądu odwoławczego stosując analogicznie postanowienia §§ 3. do 10., 15., 20., 21., 23. i 24. rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897., Dz. u. p. Nr. 221., o należytościach świadków i znawców w sporach cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku, należne asesorom i zastępcom ze stanu robotników, tudzież takie samo wynagrodzenie należące się według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 165., asesorom i zastępcom

z grona przedsiębiorców, ustanawia się w kwocie 4 korony za pół dnia a w kwocie 6 koron za cały dzień, bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzania tego wynagrodzenia brać należy czas, przez który asesor opuścił rzeczywistość swój zarobek; w szczególności liczyć należy przytem także czas drogi do sądu i z powrotem.

Klein wlr.

Bienert wlr.

Korytowski wlr.

Fiedler wlr.

31.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 9. lutego 1908.,

którem wydaje się postanowienia kompetencyjne co do prowadzenia ksiąg gruntowych i co do spraw egzekucyjnych z powodu zmienionego dolno-austriacką ustawą krajową z dnia 28. grudnia 1904., Dz. u. i rozp. kr. Nr. 1. z roku 1905., odgraniczenia dzielnic wiedeńskich.

Wskutek postanowionego artykułem VII., § 2. dolno-austriackiej ustawy krajowej z dnia 28. grudnia 1904., Dz. u. i rozp. kr. Nr. 1. z roku 1905., nowego odgraniczenia dzielnic wiedeńskich, zarządza się odośnie do rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. czerwca 1905., Dz. u. p. Nr. 100., iż spowodowane tem ustaleniem granie zmiany we właściwości wiedeńskiego Sądu krajowego i Sądów powiatowych Meidling, Rudolfsheim, Fünfhaus, Ottakring, Hernals, Währing i Döbling we Wiedniu pod względem prowadzenia ksiąg gruntowych mają wejść w życie w dniu 15. marca 1908. To samo odnosi się do właściwości w sprawach egzekucyjnych, o ile właściwość ta zależy od tego, przy którym sądzie prowadzi się wykaz hipoteczny.

Klein wlr.

32.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 15. lutego 1908., dotyczące wydania nowych znaczków dziennikarskich.

W miejsce znaczków dziennikarskich, będących obecnie w użyciu, zaprowadza się nowe znaczki dziennikarskie o zmienionym wyglądzie, a mianowicie:

znaczkę po 2 h barwy ciemno-niebieskiej,
znaczkę po 6 h barwy pomarańczowo-żółtej,
znaczkę po 10 h barwy jasno-czerwonej i
znaczkę po 20 h barwy brunatnej.

Wszystkie cztery rodzaje przedstawiają, pomijając cyfrę oznaczającą wartość, ten sam kwadratowy wizerunek znaczka o bokach długości 22 mm. Wizerunek znaczka przedstawia w środkowym kwadracie polu głowę Merkurego, odbijającą jasno na tle deseniowaniem. Wizerunek środkowy otoczony jest obramowaniem, składającym się z pojedynczego ornamentu liniowego. W czterech rogach umieszczona jest cyfra wyrażająca wartość w kwadratowych białych polach. Pola w czterech bokach pomiędzy winiętami wskazującymi wartość pokryte są ornamentami liniowymi.

Zakończenie całego obrazu stanowi pręcik, którego motyw zgodza się z motywem obramowania obrazu środkowego.

Znaczkę wydrukowaną są drukiem książkowym na papierze powleczonym warstwą kredową.

Nowe znaczki wprowadzi się w obieg po zużyciu zapasów poszczególnych rodzajów znaczków dziennikarskich, będących obecnie w użyciu. Dotychczasowe znaczki dziennikarskie zatrzymują ważność aż do dalszego zarządzenia.

Przy bezpośrednim wyciskaniu znaczków dziennikarskich po 2 h na kopertach, opaskach i kartkach adresowych (rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 6. kwietnia 1905., Dz. u. p. Nr. 55.) używany będzie ten sam wizerunek znaczka; wyciśnięcie nastąpi w barwie zielonej.

Fiedler wlr.

33.

Ustawa z dnia 17. lutego 1908.,

dotycząca przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 8. lutego 1897., Dz. u. p. Nr. 52., o rozciągnięciu czasowego uwolnienia od podatku domowo-czynszowego dla przebudowań, które z publicznych względów uzdrowotnienia lub ruchu będą przedsięwzięte na obszarze gminy miasta Gracu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Czasokres dziesięcioletni, określony w § 2. ustawy z dnia 8. lutego 1897., Dz. u. p. Nr. 52., w ciągu którego przebudowania na obszarze gminy miasta Gracu, mające korzystać z przedłużonego

uwolnienia od podatku domowo-czynszowego, muszą być o tyle wykonane, aby nadawały się do użytku, przedłużyć się do dnia 19. lutego 1909., utrzymując zarazem w mocy inne warunki powołanej ustawy.

§ 2.

Po upływie tego czasokresu i w razie, jeżeli budynki objęte wykazem dołączonym do ustawy z dnia 8. lutego 1897., Dz. u. p. Nr. 52., a do tego czasu jeszcze nie przebudowane, będą zupełnie lub co najmniej do poziomu ziemi zburzone, przedłużyć się dla budowli nowych, wzniesionych w miejsce dawnych, czas trwania uwolnienia od podatku domowo-czynszowego, wchodzącego w zastosowanie w myśl ustawy z dnia 25. marca 1880., Dz. u. p. Nr. 39., na lat 18 jedynie w miarę następujących postanowień.

§ 3.

Ulga ustanowiona w § 2. przysłuży tylko takim budowlom nowym, wzniesionym w miejsce dawnych, które

1. do dnia 19. lutego 1917. będą rozpoczęte i tak wykonane, iż zupełnie nadawać się będą do użytku i

2. które na zasadzie ustawy krajowej korzystają także na przeciąg 18 lat z uwolnienia od dodatków krajowych i gminnych do podatku domowo-czynszowego.

§ 4.

Za budowle nowe, wzniesione w miejsce dawnych uważać należy te budynki, które wystawiono całkowicie lub przynajmniej po części na tych parcelach budowlanych, na których stały wymienione w spisie budynki; parcele budowlane, należące do budynku oznaczonego jedną liczbą orientacyjną i objętego wykazem, uważa się przytem za jedną całość (uprzywilejowane parcele budowlane).

§ 5.

Jeżeli przestrzeń, na której wystawiono nowy budynek w miejsce dawnego, przekracza przestrzeń uprzywilejowanych parcel budowlanych, która w chwili wydania ustawy z dnia 8. lutego 1897., Dz. u. p. Nr. 52., była zabudowana podaniami w spisie a obecnie zburzonymi budynkami (prze-strzeń uprzywilejowana), natenczas przedłużone uwolnienie od podatku przysłuży tylko tej rachunkowej kwocie dochodu czynszowego z nowego budynku wzniesionego w miejsce dawnego, która pozostaje do ogólnego dochodu czynszowego w takim stosunku, jak powierzchnia uprzywilejowana do zabudowanej przestrzeni nowego budynku wzniesionego w miejsce dawnego.

§ 6.

Przy stawianiu kilku nowych budynków w miejsce dawnych na uprzywilejowanych parcelach budowlanych, stanowiących jedną całość, rozdziela się przestrzeń uprzywilejowaną w sposób następujący:

a) jeżeli wniesiono prośbę o przyznanie przedłużonego uwolnienia od podatku nie co do wszystkich budowli nowych, wzniesionych w miejsce dawnych, równocześnie, natenczas oblicza się zakres przedłużonego uwolnienia od podatku dla tej budowli nowej, wzniesionej w miejsce dawnej, co do której prośbę najpierw wniesiono, a to według zasady zawartej w § 5. bez względu na inne nowe budowle, wniesione w miejsce dawnych.

Z dalszemi prośbami postępuje się w porządku kolejnym ich wniesienia w ten sam sposób, z tem jednak ograniczeniem, iż nowym budynkom, wzniesionym w miejsce dawnych przysługuje w każdym wypadku prawo do przedłużonego uwolnienia od podatku tylko o tyle, o ile już wskutek poprzedniej prośby nie wyczerpano uprzywilejowanej powierzchni.

b) W razie wniesienia prośby równocześnie co do kilku nowych budowli, wzniesionych w miejsce dawnych, należy podzielić powierzchnię uprzywilejowaną, względnie jej część pozostałą w myśl punktu a, w stosunku do zabudowanych powierzchni tych nowych budowli.

§ 7.

Właściciele budynków wymienionych w wykazie są obowiązani postarać się przed rozpoczęciem ich burzenia o ustalenie stanu budowli i parcel w czasie wydania ustawy z dnia 8. lutego 1897., Dz. u. p. Nr. 52., oraz zmian zaszyłych co do nich od tego czasu, a to przez sporządzenie planu, który ma być potwierdzony przez władzę budowlaną a w którym podać należy cyfrowo także wymiary zabudowanych przestrzeni.

Jeżeli strona nie dopełni tego obowiązku, natenczas prawo do przedłużonego uwolnienia od podatku istnieje tylko o tyle, o ile strona udowodni rozstrzygające szczegóły w inny, niewątpliwy sposób.

Po uzyskaniu konsensu budowlanego dla budowli na uprzywilejowanych parcelach budowlanych można domagać się od władzy podatkowej pierwszej instancji wydania orzeczenia przesądzającego w tym kierunku, czy zamierzonym budowlom przysługuje przymiot budowli nowych, wzniesionych w miejsce dawnych, w myśl niniejszej ustawy (§ 4.), oraz w jaki sposób nastąpić ma podział powierzchni uprzywilejowanej między kilka budowli nowych, wzniesionych w miejsce dawnych.

Blizsze postanowienia wydane będą drogą rozporządzenia.

§ 8.

Po ukończeniu nowej budowli, wzniesionej w miejsce dawnej, lub części budynku nadającej się do samoistnego użytku, należy w przeciągu terminu podanego w § 4. ustawy z dnia 25. marca 1880., Dz. u. p. Nr. 39., wnieść prośbę o przyznanie przedłużonego uwolnienia od podatku, dołączając plan przepisany w § 7. i wydane ewentualnie orzeczenie przesądzające.

Wskutek spóźnionych podań przyznaje się przedłużone uwolnienie od podatku tylko na okres czasu, który rozpoczyna się z terminem płacenia podatków następującym po wniesieniu prośby a kończy się w lat 18 po ukończeniu budynku (części budynku).

Postanowienia ustawy z dnia 25. marca 1880., Dz. u. p. Nr. 39., stosują się zresztą analogicznie także do budowli wymienionych w ustawie niniejszej.

§ 9.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w dniu 20. lutego 1907.

§ 10.

Wykonanie ustawy tej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 17. lutego 1908.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.